

[Per Federspiel.]

grund i det indlæg, hvori han i næsten et kvarter søgte at overbevise ikke alene dette høje ting, men også sig selv om det standpunkt, han gav udtryk for. Der var en række synspunkter, som udelukkende var gentagelser af, hvad der var sagt tidligere, og variationer over det samme tema. Men når hr. Per Hækkerup nu yderligere siger, at hvis vi ikke kan acceptere denne dagsorden, sprænger vi det nordiske samarbejde, så tror jeg nu ærlig talt, at hr. Per Hækkerup er lidt langt ude. Vi er gået hver sin vej i sikkerhedspolitikken, vi er gået hver sin vej i en række spørgsmål i samtlige år efter krigen, og stadig er det nordiske samarbejde blevet mere intenst. Så mon vi ikke skulle gøre et forsøg på at komme ned på jorden?

Det forslag om motiveret dagsorden, der er fremsat på de tre partiers vegne, kan vi selvfølgelig fra venstres side tiltræde. Men jeg vil gerne sige, at det ikke må efterlade det indtryk, at dette spørgsmål er det væsentlige i den udenrigspolitiske debat, vi har haft. Når en dagsorden herom fremsættes, er det udtryk for, at det er det eneste punkt, om hvilket der egentlig har hersket nogen uenighed i dette ting. Med denne motivering kan jeg anbefale at stemme for den af de tre partier foreslåede dagsorden, og jeg anser ikke det ændringsforslag, som hr. Per Hækkerup antydede, for egnet til at fremme den enstemmighed, som jeg går ud fra der vil kunne opnås om dette forslag.

Stinus: Under henvisning til bemærkningerne i mit første indlæg skal jeg på det radikale venstres vegne afvise hr. Per Hækkerups forslag om motiveret dagsorden. Jeg skal gentage, at vi ikke tror, en dansk anerkendelse vil fremme mulighederne for fred i Vietnam, og det er afgørende for os. Vi udelukker derimod ikke, at der eksisterer muligheder for på anden måde at yde et dansk bidrag til fredsbestræbelserne i Indokina. Det gives der udtryk for i det af hr. Poul Schlüter på de tre regeringspartiers vegne fremsatte dagsordensforslag. Det er

formodentlig unødvendigt at understrege, at det radikale venstre kan gå ind for dette forslag.

Hvis vi på et senere tidspunkt skulle blive overbevist om, at det vil kunne gavne fredsmulighederne, at Danmark optager diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, må dette spørgsmål naturligvis tages op igen. Det af hr. Poul Schlüter stillede forslag udelukker jo på ingen måde noget sådant. Tværtimod gives der udtryk for, at regeringen skal undersøge, hvilke muligheder der måtte være for at styrke bestræbelserne for at tilvejebringe en fredelig orden. Efter min opfattelse er denne formulering langt mere vidtspændende end det af hr. Per Hækkerup stillede forslag.

Gert Petersen: Må jeg sige til hr. Erik Kragh, at jeg ikke har hævdet, at der ikke fandtes nordvietnamesiske tropper i Sydvietnam. Jeg har tværtimod sagt, at der er tale om, at Nordvietnam ikke lod den vietnamesiske nation i stikken. Det er det, jeg har sagt. Og så har jeg understreget, at der ikke findes udenlandske tropper i Nordvietnam — det er måske det, hr. Erik Kragh har misforstået. Der findes ikke udenlandske tropper, der findes ingen russiske, der findes ingen kinesiske tropper i Nordvietnam, medens der derimod, hvis jeg ikke er fejlorienteret, står hundredetusinde amerikanske tropper i Sydvietnam med meget stærk udrustning og helikoptere og kampflyvere, og hvad ved jeg.

Udenrigsministeren synes, det var forkert, at to partier efter en så omfattende debat har foreslået en dagsorden, der uddestillerer et enkelt område, nemlig Nordvietnam. Vi finder ikke, der er noget mærkeligt i det; vi finder, det er rigtigt. Den indirekte anledning til, at debatten kom nu, var — man må jo ikke røbe noget fra det udenrigspolitiske nævn — at situationen i Vietnam og Laosinvasionen stod på dagsordenen for det udenrigspolitiske nævns møde; det er jo ikke nogen hemmelighed. Vi fandt, det var rigtigt at få en debat om disse spørgsmål og